

Годишенъ абонаментъ
прѣдплатата б. л.
БРОЙ
10 СТ.

ПОЗОРЕНЪ СТЬЛЪБЪ

Обявления
се приематъ
по споразу-
мѣние съ ре-
дакцията.

Всичко за вѣстника се адресира:
редакция в. „ПОЗОРЕНЪ СТЬЛЪБЪ“
Плѣвень.

СЕДМИЧЕНЪ НЕЗАВИСИМЪ ВѢСТНИКЪ.

Писма и рѣкописи не се повър-
щатъ на изпращачитѣ.

Урежда редакционенъ комитетъ.

Scavola.

МОНАРХА, АРМИЯТА И ОТЕЧЕСТВОТО.

Въ дълбоката древност личността на монарха олицетворяваше могъществото на държавата, силата на народа и славата на армията. Въ тѣзи дни на печално минало не се подозираха болкитѣ и интереситѣ на народитѣ, всѣки монархъ можеше да каже за себе си „държавата — това съмъ азъ“ и всѣки войникъ отиваше да мре на бойното поле, шепнѣйки името на своя господарь. Кървави борби погребяха това минало и на развалинитѣ на древната и срѣдновѣковна монархия израстна новата демократическа държава, която всѣки гражданинъ нарича свое *отечество*, за което е длъженъ да мре, защото чрѣзъ това той мре за себе си, за своето *благостояние* и за това на своитѣ близки. Въ тая държава *монархитѣ* е една *сѣнка*, отечеството — това е всичко, защото това е народа съ неговитѣ нужди и страдания, съ неговитѣ интереси и идеали. Това отечество е извикано да защитава модерната армия, плътъ отъ плътта на народа, и само на него тя е длъжна да служи!

Млада България изникна въ кипежа на една кървава революционна борба. И *народитѣ*, който бѣ извиканъ на животъ, вслѣдствие на тая борба, начѣрта въ основния си законъ, конституцията, оснѳвитѣ на бждания си политически строй, като въ всѣки неинъ редъ прокарва принципа: Царьтъ Царува, но не управлява! Българинътъ добръ знай историята, че лудитѣ негови царе двѣ царства бѣха разсипали и той искаше да запази третото отъ подобна участь. Но въ увлѣчението на младостта си той даде най-силното оржие въ държавата — армията — въ рѣцѣтъ на най-опасната власт — царската — и съ това я направи *всемогъща*. И въ чл. 11 отъ своята светиня — конституцията — той освѣти това си безумие, като каза „който постѣпя на военна служба, дава клѣтва, че ще е вѣренъ царю“.

Ние се питаме, кждѣ е била въ това врѣме у народнитѣ избраници мисълта за *отечеството*? Защо е било потрѣбно това различие, законодательтъ е направилъ между военни и граждански служители, като за послѣднитѣ въ чл. 164 отъ сждщата конституция е постановилъ: „всѣко длъжностно лице дава клѣтва, че ще е вѣрно на царя и конституцията“?

Сигурно, въ чистотата на своя юношески патриотизъмъ българския законодатель не е прѣдполагалъ, че ще дойде день, когато *отъ името на царя* ще се издаватъ заповѣди до войската, които да згромоляватъ България въ пропастта. Но тоя день дойде, а той трѣбваше да се прѣдвиди.

Толкова пжти е подлагана на измѣнение българската конституция и нито единъ пжтъ вниманието на българския законодатель не се е спирало на това сухо и кратко постановление. Трѣбваше да дойде 16 юний 1913 год., за да убѣди и слѣпцитѣ, че тоя членъ отъ конституцията *трѣбва да се измѣни издѣно*, за да не бжде принуденъ българския войникъ за въ бждаще да става *клѣтвопрѣстѣпникъ*.

И дѣйствително, съ кръвта си и скжпитѣ материални жертви, българския гражданинъ — войникъ бѣ издигналъ своето *отечество* на върха на славата. Законната власт въ неговото отечество, вслушвайки се въ гласа на войника и виждайки неговата изнуреностъ, вървеше сигурно, ако и съ колебания, къмъ миръ. Миръ желяше българския войникъ; миръ желяеха неговитѣ мили, очакващи го отдавна съ открити обятия, за да увѣнчатъ неговата слава; миръ изискваха върховнитѣ *отечествени* интереси — миръ търсеше и самото правителство. И въ това врѣме върховното военное командуване, учрѣдено съ сждщия злощастенъ чл. 11 отъ конституцията, заповѣда *война*. Какво трѣбваше да направи българския войникъ? Ако той бѣ далъ клѣтва за вѣрност на своето, *отечество*, тая луда — или прѣстѣпна, спорѣдъ нѣкои — заповѣдъ, той нѣмаше да изпълни и България щѣше да бжде спасена. Той не пожела да стане *клѣтвопрѣстѣпникъ* — и стана *отцеубиецъ*, той уби собствената си майка, България.

Когато законитѣ сж лоши, тѣ трѣбва да се измѣнятъ. И затова чл. 11 отъ конституцията трѣбва да се измѣни, за да се съгласува съ чл. 164, който казва: „всѣко длъжностно лице дава клѣтва, че ще е вѣрно на царя и конституцията“.

А ние казваме; и царьтъ, и войникътъ и чиновникътъ трѣбва да даватъ клѣтва за вѣрност само на *отечеството*, защото самъ царьтъ не е друго, освѣнъ най-голѣмия неговъ служител!

РУСИЯ И БАЛКАНИТѢ.

На 26 януари т. г. Петербургската търговска камара е имала първото си засѣдание по вѣпроса за руския износъ къмъ балканскитѣ земи и Изтока. Между присждствующитѣ, голѣмъ брой търговци и индустриалци, личели сж и посланицитѣ на България и Сърбия.

Прѣдсѣдателя Бранчаниновъ въ рѣчта си, съ която е открилъ засѣданието, е наблѣгналъ да се изоставятъ всички политически вѣпроси на страна, а да се обърне сериозно внимание за разширение на руската търговия въ балканскитѣ земи и ориента.

Спалайковичъ, сръбския посланикъ въ Петербургъ, въ рѣчта си, е подчерталъ голѣмото значение на моста надъ Дунава, който ще се прави сега, и който въ бждаще ще допринесе много за директното съобщение между Русия и Сърбия. Сърбия, казалъ той, съ нетърпѣние очаква помощта на Русия за използване на своитѣ голѣми богатства.

Българския посланикъ, въ рѣчта си, обърналъ вниманието на

събранието, че руската търговия и индустрия съвсѣмъ сж забравили българскитѣ пазари. Между това, обаче, България и за въ бждаще остава пазаръ за руската стока и е готова да приеме всички условия, които биха й прѣдложили рускитѣ англосисти. Износътъ на руската стока въ България може да бжде гарантиранъ отъ всѣка партия, която е на чело на управлението въ страната.

Русия и България, казалъ посланика, трѣбва да бждатъ свързани най-вече съ търговски връзки, което е само въ тѣхенъ интересъ. Трѣбва, обаче, да се потърси повече срѣдства щото между Русия и балканскитѣ държави, както и Ориента въобще да се създадатъ добри обноси, да се направи ревизия на търговскитѣ договори, прѣвознитѣ тарифи, митническитѣ наредби; да се даде помощъ на младежитѣ — търговци, които отиватъ въ Русия или балканскитѣ държави за използване на търговията.

Турския, българския, сръбския, румжнския и гръцкия посланици били избрани за почетни членове на камарата.

Адонай.

ЗНАМЕНАТЕЛНО!

о о о СРЪБСКА ТОЛЕРАНТНОСТЪ! о о о

Сръбския в. „*Пијемонт*“ въ бр. 30 т. г., съобщава, че управлението на еврейскитѣ училища въ Скопие помолило Сръбското Министерство на Народ. просвѣта и Църковнитѣ работи да имъ изпрати четири учители сърби, които да прѣподаватъ въ училищата имъ сръбски езикъ.

Знаменателното е, че сърбитѣ съ ревностъ и внимание затварятъ българскитѣ училища и църкви изъ нещастна Македония, българитѣ — учители и свещеници гонятъ вѣнъ отъ родината имъ, и на народа въ много страдалната страна Македония,

не позволяватъ да говори, даже на матерния си езикъ; а днесъ „*по-молбата*“ (?) на евр. училища изпращатъ учители — сърби да прѣтаватъ сръбски езикъ на еврейчетата, като не забраняватъ сжщеврѣменно да се учатъ и говорятъ на еврейски. Българчетата обаче нѣматъ право да се учатъ на родния си, български езикъ, тѣ не сж българи, а „прави сърби“, споредъ теориитѣ на Цвича, Бѣлича, и др. изнудвачи на чистата историческа и географическа наука. О, врѣмена, о, нрави!.. Както се види съюзъ пакъ ще правимъ!...

Иванъ Вазовъ.

ТАЗЪ ВОЙНА.

Отъ бурний Лозенградъ до бряга бѣломорски
Посѣхме съ трупове полета и долове,
И друмътъ ни бѣ друмъ настръхналъ отъ
гробове,
Отъ пламнали села надъ хекатомби хорски.

Отъ траури сега България чернѣе!
Вѣнецъ лавровъ нашъ какъ скѣпо го купихме!
И колко младости въ земята ги зарихме
И зимний вѣтъръ днесъ надъ тѣхъ зловѣщо пѣе!

Навредъ бѣеи, бѣди! Тамъ кърви и гробове,
Тукъ хиляди, безъ брой, сираци и вдовици.
Съ борци и стонове напѣлнени болници,
Запустнати нивя, затворени домове.

Война ужасна, зла, стихия разярена,
Бичъ изтрѣбителенъ, ехтежъ отъ гнѣвъ,
риданья,
Война безмилостна море отъ плачъ, страдания —
О Боже мой — и пакъ война свещена!

КНИГА НА ЗАГАДКИТЪ.

Ти отваряш Божественитъ Врата на Мъдростта и ти укроти расата на Гигантитъ, Синове на Земята, въоръжени срѣщу боговетъ.

Не хващай лъвъ за опашката, ни то крокодилъ — за зхбитъ! Никой не знае, дѣ ще му бжде гробътъ, но горко на този, който умре отъ лъвъ, крокодилъ или жена!

Жената е първото алефъ на творението и мъдрия знае, че безъ нея свѣтътъ не може. Но душата ѝ е гъвкава като бамбукъ и игрива като фламинго. И думитъ на нейното сърдце сж миражъ.

Никой не знае, дѣ ще му бжде гробътъ, но горко на този, който умре отъ лъвъ, крокодилъ или жена!

Много съблазнители ни показваха книгитъ на изтокъ. Много повече — страницитъ на живота.

И единъ властелинъ има, който е силенъ надъ всички съблазнители: сърдцето.

Но има съблазнителъ, прѣдъ которого даже и сърдцето е безсилно: сърдцето.

Пази се, сърдце, отъ тоя съблазнителъ!

Погледътъ гасне, когато увѣхнатъ листата.

И за младостъ не пита никой. Азъ познавахъ старецъ. Той бѣше силенъ въ живота и знаеше хората. Бѣха минали мълнии надъ главата му и задъ гърба му се бѣха чупили клони.

И умрѣ старецътъ. А не остави книга, ни каза нѣкому думитъ на своя опитъ. Той умрѣ мъдръ, но свѣтътъ не омждрѣ подиръ него. А животътъ на стареца стана притча — и върху гроба му въздигнаха камъкъ съ думи нѣкакви.

Животътъ задъ гроба бѣше станалъ другъ, но думитъ на камъка стоеха. И не смѣше никой да ги промѣни. Защото умрѣлия бѣше мъдръ.

И спомнихъ си думитъ на онзи поетъ отъ изтокъ: Погледътъ гасне, кога увѣхнатъ листата.

А притчата за умрѣлия растеше, както расте животътъ. И тя се носеше наврѣдъ.

Не сте ли я чували?

алонай.

„БОЯТЪ ПРИ АКАЛАНЪ“.

(МАРШЪ ЗА ПИЯНО ОТЪ А. НАУМОВЪ.)

И най дръбнитъ събития въ частния и общественъ животъ не могатъ да не оставатъ слѣди въ душата на човѣка и той бърза да ги оживотвори било съ думи, било съ звукове.

Нашия народъ, който прѣди нѣколко мѣсеца само прѣживѣ такива велики събития, такава слава и такъвъ печаленъ край, че не ще може за дълго врѣме да не си спомня за тѣхъ, да не пише, да не композира

Такава една композиция е имарша „Боятъ при Акаланъ“. Акаланъ! Та това е мѣстото, където мѣсеци по редъ хиляди борци, прѣживѣха страхотитъ на войната, където хиляди български синове сж заринати безъ да има единъ свой тамъ да пролѣе съзли надъ безкрѣстнитъ имъ гробове. . .

Като слушахъ марша „Акаланъ“ не може да не се прѣнесешъ къмъ тѣзи мѣста, да не си спомнишъ за това врѣме и сърдцето да се не свие отъ радостъ и тъжа. . .

Г-нъ Наумовъ, капелмейсторъ на 4-и п. Плъвенски полкъ въ звукове е изразилъ единъ моментъ отъ боеветъ, станали прѣзъ мартъ миналата година.

Най напрѣдъ чуваме сигнала на 4 полкъ който съобщава на войницитъ за прѣдстоящия бой, всички сж готови и чакатъ момента за настѣпление, който не жакснѣва, тръбата свири вече и всички като единъ върватъ смѣло подъ темпа на походния маршъ къмъ жестоката сѣчъ и чува се баритона — началническия духъ, това ободрява борцитъ защото и началника е съ тѣхъ. Боятъ е почнатъ и отчаянъ — което схващаме по нервнитъ удари на барабана и пищенето на пиколитъ, въ врѣме на боя се подава сигнала за атака на 4 дружина, щиковетъ лжчатъ, по цѣлата линия гърми „Ура!“ побѣдата е спечелена.

Втората часть почва съ трио, което изразява спокойствието на войника а флейтитъ ни илюзиратъ прибирането на войницитъ. Втората часть на триото, което доста бурно, изразява доволството на героитъ отъ успѣха. Тукъ присъжествуваме на заслужено веселие и радостъ отъ спечелената побѣда. —

ИЗЪ НАШИЯ ПЕЧАТЪ.

в. УТРО.

Албания — това е държавата, която трѣбва да служи за поука на всички които иматъ въ земитъ си роби. Албания иде да имъ покаже, че нѣма по земното кълбо народъ, който да се е примирилъ за положението на роба и да не се бори за свободата и най-послѣ да не се е освободилъ. Нѣма такъвъ народъ, защото живота подхранва душата съ жаждата за свобода — защото сега свободата е и слънцето и въздуха за народитъ. Може тиранията да е силна, може тя дълго да задушава полѣта къмъ свобода, но най-послѣ свободата, е която побѣждава. При днешното положение Македония е въ робство: стѣгната отъ двѣ страни — отъ двѣ тирании — тя се вижда въ страшното положение на осакатено тѣло: но душата ѝ е будна. Тя се проявява сега въ мирни протести, но утрѣ би ли ни гарантиралъ нѣкой, че нѣма да се прояви въ трѣскавици? Миналото не е далече, да не ни сочи и напомня всѣки день и всѣки часъ че не се поробватъ души. Турция падна, ще паднатъ и новитъ турци които сега владѣятъ и тероризиратъ. Тѣй върви животътъ — така налага животътъ

Албания която ния поздравяваме съ новия животъ стои вече като живъ паметникъ на възтържествувала свобода. Нѣма да мине много и Македония сама може би ще си издигне паметникъ сжщо на възтържествувала свобода!

в. СЛОВО.

Колкото повече наблюдаваме външната политика на Генадиева — Радославова, толкова повече си спомняме за Гешева — Данева. Все сжщото лекомислие. Все сжщото самооболщение. Все сжщото отношение къмъ съседитъ и къмъ великитъ сили съ немислима надутостъ и едва ли не прѣзрение! Трѣбва да се замѣни Русия съ Австрия, и понататъкъ всичко си прилича до сукка. Така г. г. Гешевъ — Даневъ прѣнебрѣгваха своитъ прѣдставители и даже го обиждаха съ невъзможното си вискомѣрие. Така сега г. г. Генадиевъ и Радославовъ прѣдизвикватъ по най-некрасивъ начинъ тѣхнитъ прѣдставители.

Кога външното министерство на България ще прѣстане да прави впечатление на приютъ за неотговорни и недѣгави хора? Кога то ще прѣдставлява една мръжа отъ талантиливи и любящи България дипломати, ръководени отъ умненъ държавникъ съ силна и опитна ръка?

Вчера и днесъ картината е много тжжна. Министерътъ не знае какво прави, повечето отъ неговитъ сътрудници сж негодни за нищо, освѣнъ да позорятъ България.

шълъ да направи нѣкакво разузнаване. Даватъ ми единъ конъ, и придруженъ отъ единъ офицеръ отъ генералния щабъ, започвамъ да го диря. Пролитенъ дъждъ вали.

Каква обиколка! Най-сетнѣ, слѣдъ единъ часъ, срѣщаме генерала. Той ми се вижда енергиченъ. Завръщаме се заедно въ Хавса. Но още не могатъ да ми кажатъ, какво ще бжде окончателното ми назначение.

Всичкитъ врати се затварятъ, продължителенъ воененъ съвѣтъ започва и резултатътъ на който е приврѣменно главната квартира до остане въ Хавса.

Намирамъ една праздна стая, въ която на единъ дюшекъ бѣ съдналъ единъ старъ командантъ. Безъ да се занимавамъ съ него, азъ си настанявамъ походното легло. Дъждътъ продължава.

Колата ми бѣ останала въ селото, и понеже тази вечеръ ще трѣбва да пристигна въ Баба-Ески, азъ отново си свързвамъ багажа и се спазаря-

в. КАМБАНА.

Съюзътъ билъ насоченъ за сега само къмъ запазването статуквото на Балканитъ. И понеже само България и Турция имали желание да го нарушатъ, то и съюза прѣдвждалъ именно акции срѣщу поведението на Турция и България.

Ако Турция обяви война на Гърция, съгласили се съюзницитъ, Ромъния веднага да заяви въ София и Цариградъ, че не ще допусне България да се намѣси въ полза на Турция, било като задържа Сърбия, да не помага, било като не допусне на турски войски да минаватъ прѣзъ Тракия. Ромъния щѣла да иска отъ България дори нѣщо повече: да употреби въоръжена сила, за да не допусне турската войска да мине прѣзъ Тракия срѣщу Гърция.

Важно е, да се констатира, че за сега именно до едно давление върху България се свеждатъ всички споразумѣния на тримата балкански приятели. Русия искаше да имъ възложи както имахме вече случая да изложиме една цо-голѣма задача, една европейска задача.

И не се знае още, но сигурно послѣ и туй ще се разкрие, на какво влияние се дължи осуetyването на голѣмия балк. съюзъ.

Въ всѣки случай признато е, че Русия все още се надѣва да привлече България въ единъ новъ балк. съюзъ. Русия очаква, че русофилството въ България, отъ което се вече заразиха неизлѣчимо дори и тѣй нареченитъ широки социалисти, а въ срѣдата на земледѣлския съюзъ добива влияние бившия сръбски министъръ и съзаклѣтникъ Генчичъ, Русия се надѣва, че русофилството у насъ, поддържано съ руско злато, може да повърне наново на власть Данева и Тодорова и тогава стария балк. съюзъ ще може да се състави съ старитъ си агресивни, реакционни и антикултурни цѣли.

Тѣй че може да се прѣдполага, че за сега унищоженото влияние на русофилитъ въ България е една отъ причинитъ, — за гдѣто новия руски въоръженъ юмрукъ на Балканитъ не може да се свие.

Има и друга една причина, която прави възможно за момента само едно съглашение за запазване статуквото.

Тая причина е желанието на силитъ, да се избѣгне войната за островитъ.

Силитъ вече съобщиха, че отстъпватъ островитъ на Гърция, съ изключение на Имбросъ, Тенедосъ Кастелеризо.

За насилствено налагане туй рѣшение силитъ не можаха да се съгласятъ, тѣй като тройния съюзъ не иска да се упражнява въоръжено давление отъ силитъ.

Гръцко-ромънско-сръбското съглашение въ сегашната си форма се явява единъ стражаръ на Европа, единъ агентъ на мира.

о о о о БОГОМИЛСКИ ЛЕГЕНДИ. о о о о

I.

Има нѣща, които се не виждатъ, защото сж скрити. Други избѣгватъ поради своята тънкостъ. Ето защо мъдритъ бди върху това, което е най-скрито.

II.

Пази се отъ себе си, Юда! Въ деня, кога Синъ Човѣчески бжде прѣдаденъ на сждъ, ще се отречатъ отъ него мнозина. Но тежко на облака, който носи мълния!

Г. Фонъ Хофвехтеръ,
майоръ отъ отоманската армия, аташиранъ къмъ генералния щабъ на Махмудъ Мухтаръ паша.
(Прѣводъ.)

Въ огъня съ турцитъ

Дневникъ на военнитъ операции

29 септември до 11 октомври
1912 г.)

Мустафа-паша трѣбва вече да е билъ изпразненъ отъ турцитъ и да е падналъ въ ржцѣтъ на неприятеля.

Пятъ, който води за Хавса, е ужасно лошъ, колата ми постоянно затъва въ калъта, и не може да потегли отново безъ помощта на войницитъ. Една кола бѣше затънала до единъ хълмъ, при всичко че тя бѣ запрѣгната съ дванадесетъ бивола. Колелата бѣха потънали въ глината до самитъ главини; най-сетнѣ благодарение на голѣми усилия, колоната успѣва да продължи бавно пята си.

Миңувайки, можахъ да разгледамъ страшнитъ укрѣпления на кръпостта, тѣ изглеждатъ добрѣ построени и въ добро състояние, находящитъ се тукъ нѣколко батареи съ голѣми топове сж добрѣ прикрити.

Часътъ бѣ почти 4, кога пристигнахъ въ Хавса, гдѣто се прѣдставихъ на Ахмедъ Абуку паша. Главната квартира се готвеше да отпътува. Казватъ, че българитъ напрѣдватъ, затова турцитъ искатъ да започнатъ отстъплението. Въ сжщность и тукъ, никой не знае нѣщо положително. Генералътъ бѣ оти-

вѣмъ съ коларя си да му заплатя 3 турски лири.

Но толкова е тъмно. щото коникътъ, който ме придружава, изгубва пята и коларътъ се отказва да кара колата си прѣзъ ноцта. Азъ се рѣшавамъ да чакамъ разсъмването и заспивамъ. Ноцта е ужасно бурна, непрѣкъснато минаватъ войски, тѣ немогатъ да продължатъ вървежа си, пжтищата сж задръжтени съ артилерия и съ обози. Хората нѣматъ нищо за ядене, дълги часове тѣ стоятъ неподвижни подъ дъжда и студа, никой не се интиресува за тѣхъ, но въпрѣки всичко това, не чувамъ никакво роптание

Понеделникъ, 8 Октомври. Събудамъ се часа въ 4 и 30 минути, дъждътъ продължава да вали, като изъ ведро. Какво ще стане? Въ тази бъркотия е невъзможно да намѣря колата си. Най-сетнѣ тя пристига, частьтъ въ 6 получавамъ заповѣдъ да се прѣдставя на команданта въ Баба-Ески, който ще ме снабди съ коне. Офицеритъ отъ главната ква-

ЗА МАКЕДОНИЯ.

КАКВО ТРЪБВА ДА ПРАВИМЪ?

(ИЗЪ В. КАМБАНА).

На македонцитѣ.

Намираме се прѣдъ свѣсъмъ нова фаза на македонския въпросъ; нашето отечество живѣе при нови условия съвършено отлични отъ по прѣдишнитѣ. Цѣлата тая коренна промѣна се извърши само въ една, но паметна година. Тя прѣдизвика голѣми бури и сътрѣсенія на балканитѣ, велики нещастия за България, опасения за международния миръ, а на насъ накова нови вериги по тежки, ново робство жестоко.

Тиранията на турско управление, като съ магически жезлъ бѣ махната, крилата на роба се развързаха, челото му се прочисти и той повдигна молитвено очи нагорѣ питайки: „Нима се свърши вече?“

Но желанието на злата съдба не било такова.

Надеждата бѣ сломена съ едно брутално отнемане на всичко което той бе спечелилъ отъ епическата револ. борба; съ единъ замахъ вѣрата въ по свѣтло бждаще бѣ убита. Призракътъ на турскитѣ звѣрства изчезна, за да се загнѣздивъ измъчената му душа новъ по ужасенъ, по страховитѣ — тоя на „християнскитѣ братя“; робството за мигъ бѣ отлѣтело за да се настани ново, двойно по тежко и по жестоко — лишение отъ политическа и духовна свобода.

Сега въ нашата родна земя царува унижение и страхъ, ужасъ и безпокойство, тамъ не се слушатъ вече веселитѣ български напѣви; тамъ нѣма разговоръ и смѣхъ, радостъ и веселие тамъ нема даже нито плачъ; забранено е да се оплакватъ падналитѣ герои въ борбата, нито да се скърби за нещастieto което ни сполѣте.

Учителитѣ и по-събуденитѣ граждани сж пропѣдени и заточени, училищата и черковитѣ сж затворени, а дѣцата се каратъ да учатъ силомъ на чужда гѣмъ, непоятна рѣчь.

Всички отъ най малкото дѣтенце, което голо и босо е припало по по чукари и върлини да се спаси отъ неприятелски ножъ, до бѣловласия старикъ, който и до днесъ гние въ занданитѣ, всички знаемъ за онова звѣрско потѣпкване, и на най елементарнитѣ човѣшки свободи.

Всички ний бѣгаме отъ родното мѣсто, напушаме бащини огнища, за да се отървемъ отъ прѣслѣдване на убойство.

Но трѣбва ли да се отчайваме? Не! нещастieto трѣбва да ни даде новъ куражъ, за да се противопоставимъ съ нови сили на злото.

Насъ, народнитѣ ржководители не ни оставятъ да отидемъ мѣжду народа да крѣпимъ неговия духъ; е

добрѣ ний ще ли го напуснемъ? Ще отнемемъ ли и послѣдната надежда?

Насъ не ни оставятъ да продължимъ започнатото дѣло, насъ ни спиратъ по срѣдата; но трѣбва ли и ние да спрѣмъ? Трѣбва ли да се откажемъ отъ дълга си?

Не, ние които познаваме всѣка дрѣмка, всѣка скала и урва на нашето отечество, ние, които сжко пазимъ споменитѣ за великата борба, която се водѣше тамъ, нѣма да позволимъ да коцунствуватъ тиранитѣ съ гробовитѣ на борцитѣ.

Ние нѣма и не трѣбва да отстъпимъ, нашия духъ не е сломенъ; у насъ има нова енергия, макаръ, че се намиратъ изродия, които свѣтотастуватъ съ най-свѣтитѣ чувства и най свѣтлитѣ идеали на народа.

Душата на този народъ е чиста; тя е жадна за борба, Трѣбва само този накупѣлъ гнѣвъ, тази сгѣстена енергия да се насочи, да се направлява. Но какъ?

Повдигна се въпросъ въ пресата за образуване македонска партия. но излѣзе, че тази преса криво е схванала идеята на инициаторитѣ. Тя е била да се вкаратъ въ парламента нѣколко депутати македонци, които да издигнатъ гласа си за Македония.

Но каква полза?

Кому ще разпряваме за несносното положение на родината ни? На българския народъ ли? Но нали той знае, той чувствува великото наше нещастие и не за туй ли отиде на закование?

Повече не можатъ и не трѣбва да искаме отъ него. Нека го оставимъ да прѣжали жертвитѣ и да излѣкува ранитѣ си отъ войнитѣ за нашата свобода.

А ние, синоветѣ на Македония, нека да почнемъ старата борба, завѣщана отъ нашитѣ бащи и дѣди.

Дѣйността на револ. организация трѣбва да бжде по-интензивна. Издаването на вѣстникъ — органъ на емигрантитѣ — е належаще!

Новитѣ управници на Македония ни лишиха отъ всички срѣдства, отъ които можахъ да ни лишатъ.

Остава още едно: революция.

Пжтя на всички народи къмъ свободата е единъ: огънь и мечъ. Ние трѣгнахме по тоя пжтъ; нѣма и не трѣбва да останемъ по срѣдата.

Въ противенъ случай рискуваме да изгоримъ въ собственитѣ си пламъци.

Деде-Агачъ

Гр. Доревъ, макед. уитель.

ртира се качватъ на конетѣ си едно-временно съ мене, и тѣ сжщо се упжтватъ къмъ Баба-Ески.

Прѣзъ врѣме на пжтуването си, азъ можахъ да узная, както слѣдва, разположението на армията: кавалерийската дивизия продължаваше добръ да разузнава положението на неприятеля. Бѣха заблѣзани слаби български сили, къмъ Маразлж, — Девлетли-Агачъ. Други се отправяха къмъ югъ, идящи отъ Карапона и настѣпващи къмъ Чешмекьой, най-сетитѣ една трета колона, минаваща прѣзъ Вайсалъ, се бѣ отправила тоже къмъ югъ. Българскитѣ дивизии се състоятъ отъ три бригади, всѣка отъ тия бригади има по 8 баталиона.

Отъ нашата страна войсковитѣ корпуси сега заематъ слѣднитѣ позиции 3-и корпусъ, Махмудъ Мухтаръ паша, въ Лозенъ градъ; съдържа 7-ма, 8-ма и 9-та дивизии, подкрѣпени отъ нѣколко редифски баталюна 4-та дивизия, подъ командата на Хилми бей, е съставена главно отъ

дѣйствующи сили и само отъ нѣколко баталюна редифи. 9-та дивизия, подъ командата на Хасанъ Изетъ паша и 8-та съ полковникъ Шукри бей на чело, сж почти изцѣло съставени отъ ридифи. Това разположение не е сполучливо, особено по отношение на дѣлното крило, което е най-изложено,

Останалилѣ корпуси сж съставени, както вече казахъ; редовитѣ на фронта бѣха сгѣстени и войскитѣ сж по-сърѣдоточени.

Пжтуването ми не е лесно, мостовитѣ, построени надъ многобройнитѣ потоци, които текатъ отъ сѣверъ къмъ югъ съ стрѣмни урви, сж или залѣни отъ прииждането на водата, или не напълно довършени. Непростимо е загдѣто въ единъ толкова важенъ пжтъ, повечето отъ мостовитѣ не бѣха още снабдени съ настилки.

Войници ми се притичатъ на помощъ. Най-сетитѣ мѣтамъ се на единъ отъ конетѣ на придружаващитѣ ме. Напускамъ генералния шабъ

КАКВО ИСКА ДА ЗНАЕ ОБЩЕСТВОТО.

Отъ редакцията. Нѣкой нечисти съвѣсти разправатъ, че вѣстника ни билъ основанъ да клейми армията, респективно офицерството.

Длѣжимъ да имъ кажемъ, че ний точно противното изповѣдаме. — Ний искаме армията да се освободи отъ тази смрадъ за да виждаме въ нея залога на нашата национална мощъ. Стига ли Ви толкова плѣхове?

Молиме етапното коменданство въ София да ни обясни слѣдното: защо на редника отъ 59 полкъ, 12 рота Юрданъ Христовъ на 23 юлий 1913 г. съ билетъ № 44732 го пращатъ въ частъта му като здравъ, а на 24 сжщий му даватъ 20 дневенъ отпускъ?

Питаме началника на 9 Плѣвенска дивизия, знае ли защо не е останалъ за завѣдующъ прѣхранванието на 17 п. полкъ прѣзъ врѣме войната, капитанъ Бачо Кировъ, който е назначенъ отъ военото министерство за такъвъ, а е замѣненъ съ зета на командира на полка поручикъ Станчевъ. Ние мислимъ, че товазлѣ излага висшата справедливостъ въ воено врѣме, ние мислимъ, че при такова положение трѣбва да се забрави шуреко-зето-баджанакизма, а да се има прѣдъ видъ общитѣ интереси, и кой каква служба по добръ би занимавалъ още повече че поручикъ Станчевъ е занимавалъ картечното дѣло и имено за воено врѣме се е подготвѣлъ за него. Но ще ни каже нѣкой това ще е нужно само за мирно врѣме — и тѣ сж прави

Длѣжимъ да отговоримъ на г-нъ Майоръ Жиловъ, отъ 17 п. полкъ комуто помѣстихме опровержението въ 2 брой на вѣстника си, слѣдното: Въ 1 брой питахме вѣрно ли, е че

ТРАУРНА БЪЛГАРИЯ.

25. Ст. подофицеръ Дочовъ Иото Найденовъ отъ 4. п. Плѣв. полкъ, взводенъ подофицеръ отъ 2 рота, убитъ на 2 октомврий 1912 год. при гр. Одринъ.—

26. Ст. подофицеръ Русановъ Юрданъ Анчеловъ отъ 1 рота, 4 п. Плѣвенски полкъ, убитъ на 4. ноемврий 1912 год. на Чаталжанската линия.

27. Фелдфебелъ Гено Илиевъ отъ 4 рота 4. п. Плѣвенски полкъ, умрѣлъ отъ холера на 4 ноемврий 1912 г. при Акаланъ.—

28. Редникъ Шоповъ Киро Георгиевъ отъ 13, рота, 4 п. Плѣвенски полкъ, умрѣлъ отъ холера на 3 Ноемврий 1912 год. погребенъ при „Орловъ Камъкъ“, надъ с. Акаланъ.

29. Редникъ Иванъ Гърмистояновъ, отъ 16 рота, 4 п. Плѣвенски полкъ, убитъ отъ граната на „Свищовския редутъ“ източно прис. Акаланъ на 16 мартъ 1913 год.

той на 4 Ноемврий 1912 год. въ боя при Чаталжа е напусналъ бойната линия, това той не ни казва въ оправданието си. Сега ще попитаме г-нъ Майоръ Жиловъ. Защо г-нъ полковникъ Юрдановъ командира на 7 п. полкъ се чуди защо още стоите на служба, а не сж ви уволнили.

Какви ли свѣдения има г-нъ Полковникъ Юрдановъ за васъ, та така лошо му се ще да ви накажатъ, сигуръ не много добри, може би той е толкова строгъ войнъ, че не позволява даже да се разболѣвате отъ холера

На Храбритѣ офицери. Това бѣха трима скромни борци, които на 17 Юлий 1914 год. при „Прѣвала“ — Мехомийско показаха, рѣдка храбростъ, и самоотвѣржностъ и патриотизмъ. Напорътъ на гърцитѣ да скѣсатъ веригата е отчаянъ, борбата е люта, полето е покрито съ трупове; убиствения огънь не жали никого. Така вече нашитѣ се колебаятъ прѣдъ нѣколко пжти по голѣмата сила на противника и контра атаката на неприятеля ще бжде тѣхенъ успѣхъ но този отчаянъ моментъ на борба за надмощие, ний видѣхме трима командири на дружини. Подполковникитѣ Спирдоновъ Паневъ отъ 4. п. полкъ, Тормановъ отъ 34 троянски полкъ, които въ веригитѣ се сражаваха като войници, увѣщаваха окуражаваха и тѣхното присѣствие тамъ даде сила на малкото борци и катастрофата се избѣгна.

Побѣдата е на наша страна, а положението е спасено, но това, не можа да види любимия на всички Спирдоновъ, защото куршума не пожали и него, той заспа на вѣки честитѣ, че изпълни дълга си.

ХРОНИКА.

Модеренъ Театръ. Управлението на модерния театръ въ града ни усилено работи за да може салона му да бжде готовъ и отъ 10 февруарай да почне да дава своитѣ кинематографически прѣдставления.

Като знаемъ, че управлението не жали трудъ и срѣдства за театъра, ний се надѣваме че Плѣвенци ще иматъ щастие да гледатъ винаги отбрани картини изпълнени отъ добри артисти.

Некрологъ. На 21 т. м. се помина Госпожа Ангелина Майоръ Бойчинова. Нашитѣ съболѣзнования къмъ опечаленитѣ.—

Вѣнчавка. На 29 т. м. въ гр. Вратца се извърши вѣнчалния обрядъ на нашия съгражданинъ г-нъ Златко Христо Ниневъ съ г-ца Еленка Мечкарска.

Нашитѣ честитявания на щасливата двойка.—

Срѣща. На 1 Февруарий женското благотворително д-во „Пробуждане“, даде Съмейна Срѣща въ локала на Червенъ Ракъ за въ полза на бѣжанцитѣ.—

Излѣзе отъ печатъ:

„Бѣглець“ поема отъ Н. В. Ракитинъ. Плѣвенъ, 1914, стр. 28. цѣна 50 ст.—

Д. Върбеновъ, Вл. Константиновъ и Асп. Върбеновъ уредиха търговска къща подъ фирмата „Върбеновъ. Константиновъ & С-ие“ — Плѣвенъ, която ще прави операции съ зърнени храни, сиренарство, ще има складъ на дърва и каменни вѣглища.

На младитѣ наши съграждани пожелаваме ползотворна работа въ търговското имъ поприще.

По случай патрония си празникъ, лозаритѣ въ града на 2 февруарий дадохъ въ салона на д-во „Съгласие“ Съмейна Срѣща.—

Лични Г-нъ Поручикъ Тодоръ Поповъ, отъ 4 п. Плѣвен. полкъ се прѣвежда въ 18. п. полкъ Търново

на 4-ия корпусъ въ Куле, гдѣто той смѣта да се спре. Часътъ е 1 и 15 минути когато пристигамъ въ Баба-Ески. Влаковетѣ не циркулиратъ вече къмъ Лозенградъ понеже пжтътъ е прокопанъ отъ силния дѣждъ. Срѣщамъ генерала Хакъ паша. Той говори добръ френски, интересува се за мене и ми каза, че безъ съмнение кавалерийската дивизия се намира въ Кавакли, на югъ отъ Лозенградъ. Това ми се вижда малко вѣроятно, защото по този начинъ тя би се намирала въ самата сфера на 1-ия корпусъ! Самъ генералътъ отива къмъ тая точка за да поеме командването на войскитѣ, които той още не е видѣлъ. Ние пжтуваме съ кола. Пжтътъ е добъръ.

Минаваме покрай парковетѣ и обозитѣ на 5-та дивизия. Отъ онова цо виждамъ не си съставлявамъ добро мнѣние за редифитѣ; никаква дисциплина, недостатъчна екипировка, никакво обучаване и лоши офицери. Маршируващитѣ войски приличатъ на прѣселенге на народи.

„Картинна галерия“

удобнена за библиотекигъ започна осмата си годишнина
(1913 — 1914).

Ще даде изящни цвѣтни художествени картини.
Ще помѣсти повече отъ 500 илюстрации отъ
балк. война.

ИСКАЙТЕ ПРОСПЕКТЪ!

Абонаментъ 5 лева. За странство 6.

Поржкитѣ адресирайте до Г. Палашевъ, редакторъ.

ОТКРИВА СЕ ПОДПИСКА
за записване аботати на дѣтското илюстровано списание

„Свѣтулка“

Редакторъ Г. Стояновъ — основенъ учителъ, София.

Явяваме на родители и учители, че редакцията на сп.
„Свѣтулка“ се прѣмѣсти отъ Плъвенъ въ София; по този
начинъ редакцията намира по-сгодни условия, за да подобри
и засили списанието въ всѣко отношение. Въ списанието ще
вѣе сжщия **напрѣдничавъ** духъ, както до сега.

„Свѣтулка“ дава **интересни** по съдържание и **най-
достъпни по езикъ** материали за дѣтско
четиво, съ които материали се буди **любопытностъ** у дѣ-
тето и се всажда у него **любовъ** къмъ науката и живота.

„Свѣтулка“ ще се печата на увеличенъ форматъ и
ще даде редица цвѣтни литографни и др.
картини на своитѣ корици. За свои сътрудници редакцията е
ангажирала най-добритѣ дѣтски писатели у насъ.

Печатница и Книжарница

Тодоръ Хр. Данаиловъ

Плъвенъ.

Извѣстявамъ г. г. издателитѣ, търговцитѣ, учрѣжде-
нията и др., че печатницата е комплектувана и снабдена съ нови
машини, съ всички видове модерни букви и украшения и съ
всички най-нови и гарантирани ученически пособия и кан-
целарски принадлежности.

Работа бърза, чиста и наврѣмекна. Цѣни най-износни.

Адресъ: Т. Хр. Данаиловъ. — Плъвенъ.

Съобщаваме на Г. г. пжтниците, че отъ 1 януари наехме бившия
хотелъ „Търговски“, който прѣменувахме въ хотелъ

„КОМЕРСИДЪЛЪ“

Хотела е съ двадесетъ хигиенични стаи, добрѣ и наново мобили-
рани. Също уредихме отлична гостилница и кафене.
При хотела има конюшна съ всички удобства за файтони,
каруци, коне и пр.

Имаме ефтени легла за г. г. селенитѣ. Също имаме стаи
за търговски пжтници за изложба на мостри колекции.

Г. г. Пасажеритѣ ще намѣратъ винаги бърза и акуратна
прислуга и износни цѣни.

Съ почитание:
Хр. Ив. Бешковъ.

Печатница на Тодоръ Хр. Данаиловъ — Плъвенъ

Уроци по френски и нѣмски е-
зикъ по Берлицовата
метода се даватъ отъ учителка, свѣр-
шила въ Греноблския университетъ.
Желающитѣ да се отнесатъ до А.
Щробель — домъ Желѣзаровъ. 3—5

Продаваме въ Плъвенъ, въ
центъра на гра-
да и главната улица до банка „На-
прѣдкъ“ 4 дюкяна и кжща нови
масивни, и стара кжща въ сжщия
дворъ.

Наслѣдницитѣ,
Споразумение: К. МИХАИЛОВЪ
чиновн. гара Левски.

НОВИ КНИГИ

Прѣст. и наказание ром. — Досто-
евски 7 лв.

Иваило, драма — Ив. Вазовъ 1-50 л.
Мистерии, романъ — Кн. Хамсунъ
2-40 лв.

Гибель, романъ — Тетмаеръ 2-50 л.
Брѣмнената жена — Д-ръ Шре-
деръ 1—

Горски цвѣта, стихове — Каранов-
ски 1—
Схлупени стрѣхи, разкази — МО
Кременъ 1-50.

Химни и балади — Трояновъ 3—
Ивета — Гюй де Мопасанъ 1—
По водата — Гюй де Мопасанъ 1—

На ножъ стихове — Кир. Хрис-
товъ — 60

Сидъ, трагедия — Корней 1—
Дуель, романъ — Купринъ 1-80

Книжарница Мариновъ — Плъвенъ.

ГЕОРГИ МАРКОВЪ

Адвокатъ — Плъвенъ.

Приема да завѣжда и защи-
щава всѣкакъвъ родъ дѣла
прѣдъ всички сждилища въ цар-
ството.

Д-ръ Д. Лѣсичковъ

(Плъвенски градски лѣкаръ)

Приема болни ежедневно въ
кабинета си, задъ Окржжния
затворъ.

Дрогерия ЛЕОПОЛДЪ КОНСТАНТИНОВЪ — Плъвенъ.

Слѣдъ демобилизацията снабдихме дрогерията си съ прѣсни и пър-
вокачествени дроги, медицински специалитети, парфюми, сапуни, пудри,
пасти за зѣби и др. новости.

Доставляваме на едро фотографически артикули.

Отъ дрогерията.

НАША РОДИНА,

Единствено илюстровано младежко списание, което застъпва
нашата литература, география, история, естествозна-
ние, изкуство и новини изобщо изъ науката
и живота.

Редактори: Сп. Георгиевъ кл. у-ль.
К. П. Домусчиевъ, учил. и-рѣ.

Сътрудници: Елинъ Пелинъ, Чилингировъ,
Куневъ, Ракитинъ, Неволинъ,
П. Миневъ, Дриновъ, Карановски, Немировъ. Ив. Арнау-
довъ и др.

Прѣмии: Сборникъ — разкази отъ войната и цвѣтна
карта на Балк. полуостровъ.

Годишенъ абонаментъ 3 лева.

Редакцията — Плъвенъ.

Циментова фабрика

„ЛЕВЪ“
ПЛЪВЕНЪ.

Първа по родѣтъ и модерната си инсталация въ цѣлия Балкански полуостровъ.

„ПОРТЛАНДЪ“

Циментъ марка „ЛЕВЪ“ е извѣстенъ и констатиранъ
като единъ отъ най-добритѣ цименти. Мѣстно произ-
водство. Прѣвъзходствува всички цименти, които се
внасятъ въ Царството. Удобенъ за държавни постройки
отъ Мин. общ. сгради съ протоколъ отъ 6 май 1911 г.

Свидѣтства отъ прочутия професоръ Dr Wilhelm Mi-
hoëlis, Berlin и отъ F. L. Smidt C-je, Copenhagen.

Годишно производство 2000. двѣ хиляди вагона.

Доставя при износни цѣни 1-во Бълг. Д-во „ЛЕВЪ“
за фабрикация на циментъ и хидравлическа варъ — Плъвенъ.

Телеграфически адресъ: Д-во „ЛЕВЪ“, Плъвенъ.